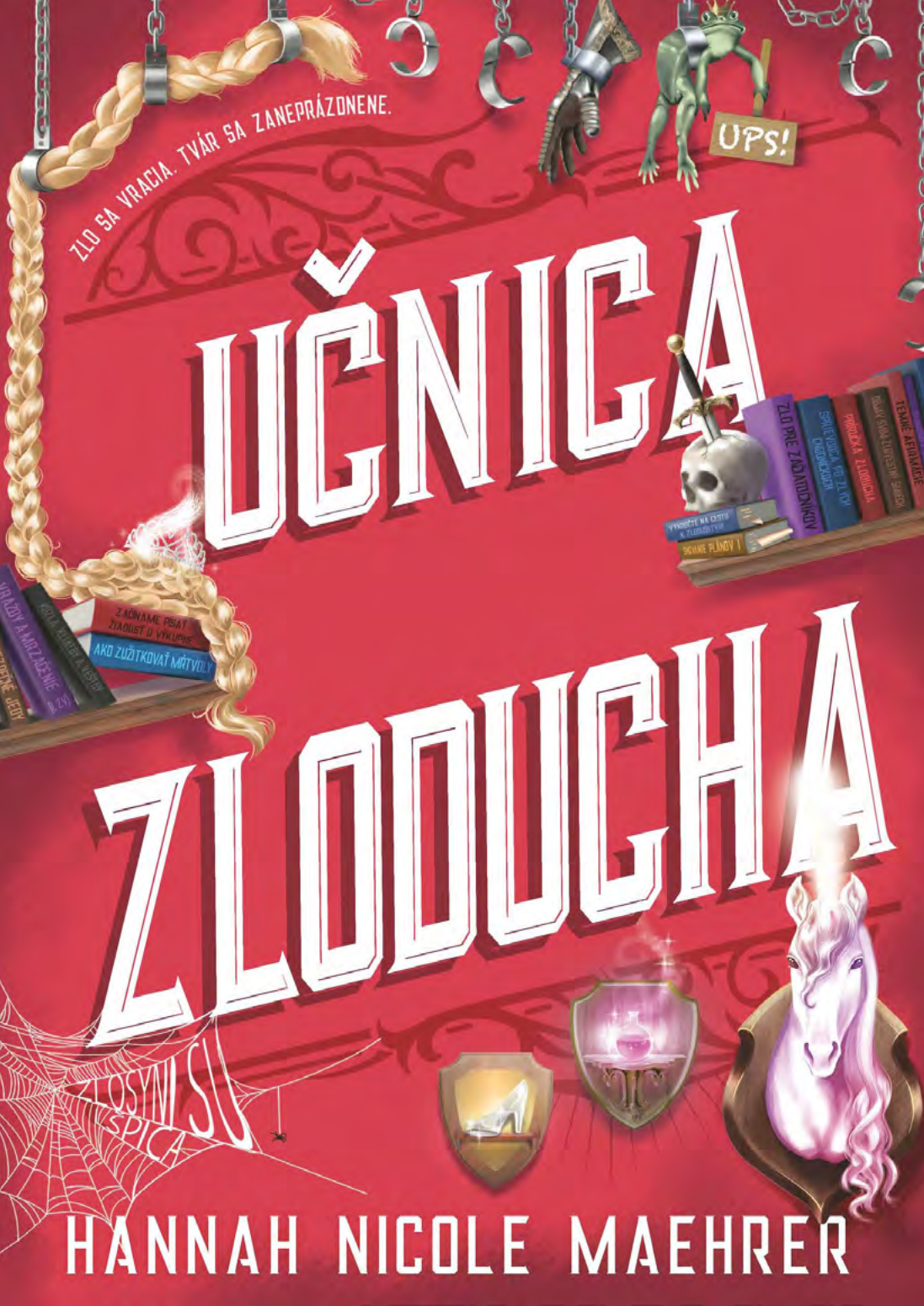

ZLO SA VRACIA. TVÁR SA ZANEPRÁZDNE.

UČNICA

ZLODOUCHA

HANNAH NICOLE MAEHRER

Učnica Zloducha

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Hannah Nicole Maehrer

Učnica Zloducha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HANNAH NICOLE MAEHRER

UČNICA ZLODUCHA

Preložila Nikoleta Vignola Kačániová

COO
BOO

Hannah Nicole Maehrer: Apprentice to the Villain

Copyright © 2024 by Hannah Nicole Maehrer

All rights reserved.

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC

Translation © Nikoleta Vignola Kačániová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ
je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5061-5

ISBN e-knihy 978-80-566-5067-7 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-5068-4 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5069-1 (mobi)

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

*Venujem svojim bratom Averymu, Jakeovi, Benovi,
lebo aj v tých najťažších chvíľach mi vďaka nim bolo ľahko
a nikdy mi nezabudli pripomenúť, že smrdím
(viem, že mi tým len prejavovali lásku).*

*Vám ostatným venujem svoju predstavu
morálne rozporuplnej učnice zloducha vo fantasy svete.*

1
2
3
4
5
6
7
8 *Učnica Zloducha* je vtipná fantasy romanca obsahujúca odťaté prsty a tabuľu
9 s počítadlom dní od posledného úrazu, ktoré je tento štvrtrok večne na
10 nule. Príbeh obsahuje prvky a témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov
11 nevhodné: odcudzenie v rodine, nebezpečné situácie, expresívny jazyk, boj,
12 násilie, krv, smrť, mučenie, zranenia, uväznenie, choroby, upálenie, topenie,
13 neúmyselné omámenie a konzumáciu alkoholu. Ak ste citliví na tieto témy,
14 vezmite to na vedomie.
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

PROLÓG

Kde bolo, tam bolo...

Pre Zloducha to bol deň ako každý iný, ak neberieme do úvahy, že mu horelo celé telo. Prvý pracovný týždeň Evie Sageovej bol strašný – aspoň pre Trystana Maverina. Práve si prezeral jeden z pergamenov, keď naň dopadla kvapka vosku zo sviečky položenej na stole. Len tesne minula okraj svietnika. Znechutene na ňu zazrel. Nepo slušná kvapka vosku mu pripomínala ženu, ktorú najal v Hikorskom lese, keď takmer vykrvácal a vôbec nebol sám sebou.

Ideálna chvíľa na osudové rozhodnutia zahrňajúce nábor nových zamestnancov.

Prijal ju len preto, lebo si bol istý, že obratom podá výpoveď. Lenže táto ženská sa nedala odradiť ničím. Vyskúšal všetko vrátane vraždy. Ale ani mŕtvola na stole ju nepripravila o odhodlanie pracovať a z tváre jej nezmizol ten prekliaty úsmev. Nezáležalo na tom, akými nebezpečnými či nechutnými úlohami ju poveril, nikdy sa neprestávala usmievať. A čo bolo ešte horšie, *nikam* neodišla. Jej pretrvávajúca prítomnosť v ňom vyvolávala pocity, ktoré jednoducho nedokázal rozlúsknuť.

Cítil jej blízkosť, vyžarovala horúčavu a mihotavé svetlo, ktorému ťažko odolával. Neúprosne sa dožadovala jeho pozornosti, musel sa ovládať, aby sa nepozeral jej smerom. Bol však odhodlaný nenechať sa rozptyľovať. Namiesto toho sústredene hľadel na onyxový stôl, kam dopadla ďalšia kvapka vosku. Už mu veľa nechýbalo – cítil sa ako horľavina, ku ktorej sa približovala iskra.

List v jeho zovretí mu situáciu neulahčoval. *Naničhodná šľachta*. Dostal ďalšiu pozvánku od lorda Fowlera, jediného šľachtica, ktorý

bol ochotný obchodovať so Zloduchom. Zaslúžil by si za to uznanie, keby mu ustavične neposielal pozvánky na bankety. Rovno mu mohol poslať dynamit. Priateľské gestá doručené poštou vedel našťastie poľahky odignorovať, ale keď prichádzali od osoby pár metrov od neho... Pri všetkých bohoch, vážne si *pohmkáva*?

Napadlo mu, že jeho nová asistentka hádam ani nie je človekom, ale akousi slnečnou vílou, ktorá nikdy nepoznala temnotu. Nanešťastie sa jej neprirodzené vyžarovanie šírilo ďalej a nakazila ním celú kanceláriu rýchlejšie ako mystická choroba, čo trápila Renne-dawnské kráľovstvo už celé desaťročie a nemilosrdne si vyberala svoje obete. Zdalo sa, že touto novou epidémiou ostal nepoznačený len on sám. Jeho zamestnanci pôsobili šťastnejšie, krvavé výjavy vo vitrážových oknách prepúšťali viac svetla, ba dokonca aj jeho strážcovia boli akísi prívetivejší a menej prahli po krvi.

Keď v to ráno videl, ako jeden zo stážistov poskakuje po chodbe, došla mu aj posledná štipka trpezlivosti.

Sageová z opačnej strany miestnosti druhýkrát zahmkala. Chcel ju schmatnúť za plecía a spýtať sa na zdroj jej bezodnej dobrej nálady. Ďalšie hmkanie. Už mu z toho začínalo šklbať viečkom. Mýlil sa. O poslednú štipku trpezlivosti prišiel až teraz.

Zdvihol zrak od listu a chystal sa ju pokarhať, ale keď uvidel jej zasnený pohľad, nezmohol sa ani na slovo. Opierala sa o rám otvoreného okna a jej tvár sa kúpala vo svite mesiaca a hviezd. Nočný vánok sa pohrával s jej tmavými vlasmi, až sa zdalo, že lieta. Cívil na špičku jej nosa, takmer akoby ho... očarila?

Musí s tým skoncovať.

Odvrátil od nej zrak a zavrčal: „Tieto papiere sa neroztriedia samy, Sageová.“ Prechádzal mozolnatými prstami po jemnom pergamene a predstieral, že sa nimi zaoberá. Mŕtvola na stole ju síce nezložila, ale administratívnej práci uprostred noci by sa to mohlo podariť.

Svižným krokom podišla bližšie k stolu, naklonila k nemu tvár a pokrčila nosom, čierne kučery jej spĺývali po pleci. „Škoda, bolo by to praktické!“ odvetila s elánom.

Zrazu pocítil nevoľnosť.

Celé jeho telo zalialo príjemné teplo. Znechutene si odkašľal a pohľadom sa vrátil k stolu, kde sedel Kingsley – jeden z jeho najstarších priateľov a verný spoločník, ktorý s ním strávil už celú deká-

1 du. Kedysi bol človekom, a nie hocijakým, ale princom a zároveň aj
2 dôvodom, prečo sa Trystan ocitol v tejto šlamastike. Potulky tohto
3 zanovitého obojživelníka ho zaviedli rovno do rúk kráľovských strá-
4 ží. Práve vďaka tomu incidentu mu Evie Sageová padla doslova do
5 náručia. Ešte stále cítil blízkosť jej hrejivého tela a vôňu ruží z jej
6 vlasov.

7 Koruna nezbedného žabiaka sa nebezpečne nakláňala na stranu,
8 pretože držal tabuľku so slovom „Pekná“.

9 „Myslíš si, že som si to nevšimol?“ zadudral a vytrhol mu z malej
10 blanovitej končatiny dôvtipný nápis, ktorým tresol o stôl lícom na-
11 dol, kým si ho Sageová stihne prečítať.

12 „Čo ste si nevšimli, pane?“ spýtala sa. *Doriti*.

13 „Že tvoje rozjímanie neprispieva k včasnému dokončeniu pracov-
14 ných povinností,“ ohriakol ju a veľavravne zazrel na Kingsleyho, kto-
15 rý iba pokrútil drobnou hlávkou. *Nebude mi predsa rozkazovať blbá*
16 *žaba*.

17 Sageová ladne prekĺzla po miestnosti späť k stolu a uprela naňho
18 šibalský, no úprimný pohľad. „Nerozjímalala som, niečo som si želala.“
19 Jej jasne zelená sukňa posiatá drobnými kvietkami sa roztočila. Za-
20 siahla ho plnou dávkou radosti.

21 Takmer sa pred ňou prikrčil.

22 Namiesto toho sa rozptýlil jej poznámkou. „Želala?“

23 Sadla si oproti nemu na novú stoličku, odhrnula si kučery z tvá-
24 re a vzala kopu papierov na triedenie. „Nikto vám neprezradil, že
25 hviezdy plnia prania?“ opýtala sa ho zmätene, akoby nehovorila nie-
26 čo čudné ona, ale on.

27 „Vtedy som musel v škole chýbať,“ odvetil sucho a vrátil sa k číta-
28 niu správy od veliteľky stráže Keelyovej.

29 Zvraštila obočie. „Nie, nie, o hviezdach som sa nenaučila v škole.
30 Rozprávala mi o nich mama a príbuzní. Strýko Vale bol odborníkom
31 na hviezdy. So sesternicou Helenou sme strávili ich štúdiom celé
32 leto. Ležali sme v tráve a prehovárali k nočnej oblohe. To bola zába-
33 va.“ Jej dosiaľ radostné oči sa zahľadeli kamsi do dialky. Úsmev sa na
34 sekundu vytratil, ale jemu to neušlo. Aké zvláštne.

35 Rozprávať však neprestala, akoby si nevedela pomôcť.

36 „Škola bola dosť nezábavná, ale keď som musela štúdium prerušiť,
37 chýbala mi.“

Uprel pohľad na zaschnutý vosk na stole. „V životopise si nemala uvedené žiadne vzdelanie.“

„Po matkinom zmiznutí som prestala chodiť do školy. Otec sa venoval práci a niekto musel ostať doma s maličkou sestrou,“ vysvetlila. Jej odpoveď znela príliš nonšalantne.

Netlač na ňu. Čo ťa po tom.

„Koľko si mala rokov?“ vykĺzla mu otázka. *Dofrasa.*

V zovretých rukách jej zašuchotali papiere. „Trinášť.“

Až mu zovrelo hrud.

Kingsley vytiahol ďalší nápis, ktorý očividne adresoval Trystanovi. Žabiak ním mával rovno pred jeho očami. „Sprosták.“

„Sageová...“ Nedovolil si pokračovať. Na špičke jazyka ho štekľilo ospravedlnenie. *Ospravedlnenie?* Zloduch sa predsa *neospravedľňuje*. Len samotné nutkanie vysloviť tie slová ho ohromilo natolko, že radšej tuho stisol pery.

Nedopovedaná veta ostala visieť vo vzduchu medzi nimi. Pokrčil jeden z listov a hodil ho do koša, aby sa na ňu nemusel pozrieť. Ale neúspešne, aj tak pohľadom spočinul na nej.

Jej zvyčajne usmievavá tvár sa zhrozene zvrátila. Keď si všimla, že mu je nepríjemne, zarazila sa. „Ach, je mi to ľúto. Zvyčajne tolko netáram.“

Toto rozhodne nebola pravda. Len za posledný týždeň počul toto stvorenie, ktoré mu zatiaľ život len sťažovalo, hovoriť viac ako ktorúkoľvek ľudskú bytosť vo svojom okolí... Znepokojilo ho, že si pamätal každé jej slovo.

„Mám dojem, že klameš,“ odvetil Trystan odmerane a bez náznaku pochopenia.

„Veru tak,“ súhlasila s kamennou tvárou a vzápätí sa zachichotala. „Ohľadom svojej nevyrečnosti určite, ale moje ospravedlnenie je naozaj úprimné.“

Jej žiarivá osobnosť opäť útočila v plnej sile. Ospravedlnila sa bez váhania, akoby išlo o najjednoduchšiu vec na svete. „Nič sa nestalo,“ zahundral.

Tvár sa jej rozjasnila, až musel prižmúriť oči. To vážne? Mohol za to on?

„Asi sa začínam vo vašej prítomnosti cítiť pohodlne,“ usúdila. Pri všetkých bohoch, táto ženská je ako slnko. Pri obyčajnom pohľade na ňu potrebuje tmavé okuliare.

1 Privrel oči a zamračil sa. „Vo svojej kancelárii pohodlie netoleru-
2 jem. Radšej by si sa mala ospravedlniť za toto.“

3 Zahryzla si do pery, ale kútiky jej úst aj tak vystrelili hore. Otočila
4 sa naspäť k oknu, cez ktoré do miestnosti prúdilo svetlo tej najjas-
5 nejšej hviezdy, a posmutnela.

6 Nezvládne to. Musí ju odtiaľto okamžite dostať.

7 Skôr než sa mu podarilo odplašiť ju, pozrela sa naňho s rumen-
8 com na tvári. Jej úhladné prsty prestali krčovito zvierat papieri a vy-
9 šlo z nej úprimné priznanie: „Mrzí ma to, ale taká je pravda. Toto je
10 najlepšia práca, akú som kedy mala.“

11 Nečujne si zanaďoval. Akoby ho niekto z celej sily kopol, skoro ho
12 odhodilo dozadu. Povolil si golier, aby mu nezabehlo.

13 Konečne odhalil záhadný pocit, ktorý sa objavil po každej nasto-
14 lenej skúške. Stačilo, že sa Sageová len pousmiala a jeho zakaždým
15 zaplavila úlava.

16 Srdce mu búšilo na poplach, ale prudkým nádychom sa premohol
17 k odpovedi. „To rád počujem.“ Postavil sa a vzal jej zvyšné papieri
18 z rúk. Bez odporu sa ich vzdala. „Po zvyšok večera máš voľno, Sage-
19 ová. Myslím si, že som ťa vytrápil už dosť.“

20 Pohľadom strelila k dverám kancelárie a s rukou na boku a so
21 zdvihnutým obočím utrúsila: „Väzni v mučiarni by s tým asi nesú-
22 hlasili, pane.“

23 V hrudi mu zabublal smiech. Predstieral, že mu zabehlo, aby ho
24 potlačil. Namiesto toho prísne spojil pery. „Ak sa k nim nechceš pri-
25 dať, odporúčam ti dať sa na odchod.“

26 Ešte raz pokrčila nosom a pobrala sa k dverám, ale na polceste
27 sa zastavila a naposledy vyzrela z okna na hviezdnu perleť, ktorá sa
28 odrážala v jej očiach.

29 Ktovie prečo nedokázal držať jazyk za zubami. Musel poznať od-
30 poved.

31 „Čo si si želala?“ zašepkal zastretým hlasom.

32 Otočila sa k nemu celým telom a pomaly cúvala z miestnosti, až
33 prišla dverám a natiahla sa za kľučkou. V očiach sa jej zračila neha,
34 z ktorej sa mu podlamovali kolená. „To vám prezradím, až keď sa mi
35 prianie splní.“

36 Opatrne za sebou zavrela dvere. Kútikom oka zachytil hviezdny
37 jas. Znechutene si odfrkol a rýchlo sa presunul k stolu. Hrabal sa vo

vrchnej zásuvke a hľadal komunikačný rubín. Želania. Taký nezmysel.

Podobne ako ostatné drahokamy, ktoré vlastnil, aj rubín slúžil na komunikáciu so Zlovestnými strážcami. Každý oddiel mal vlastný začarovaný drahokam v závislosti od svojho statusu. V tejto situácii potreboval rubínový oddiel. Bol ten najvražednejší a jeho najobľúbenejší zo všetkých.

Svižne vydal rozkaz, nech niekto kompetentný sleduje jeho asistentku, aby sa uistil, že sa po temných chodníčkoch dostane domov celá. V Hikorskom lese číhalo nebezpečenstvo za každým stromom a mladé ženy ako Sageová predstavovali pre nenásytné pazúry ľahký terč. Trystan do nej investoval týždeň svojho času. Nedovolí, aby vyšiel navnivoč.

Nedovolí, aby vyšla navnivoč ona.

Koniec koncov, načo by mu bola mŕtva asistentka?

I. KAPITOLA

RYTIER

„**E**ve Sageová je mŕtva.“
Rytierove slová sa ozývali od rozľahlého vchodu do kráľovej pracovne, odrážali sa od honosných múrov ako smútočný nárek.

Kráľ Benedikt sedel so sklonenou hlavou a nepoškvrnenými rukami pridržal strany otvorenej knihy. Spoza veľkého okna dopadali na postriebrené stránky slnečné lúče a jeho teplo vytváralo v miestnosti dusnú a ťaživú atmosféru. Rytier v priliehavej zbroji sa nervózne ošíval, ale keď k nemu kráľ zdvihol pohľad, okamžite stuhol.

Toto sa nemalo stať.

Benedikt zatvoril knihu a žiara slnečného svetla náhle zbledla, akoby aj samotné slnko ostalo sklamané. Kráľ pomaly zdvihol zrak a na perách sa mu objavil súcitný úsmev.

„Škoda,“ skonštatoval a prešiel si prstami po plavých vlasoch. Aj napriek pokročilému veku ich pretkávalo prekvapivo málo šedín. „Zloduch to úbohé dievča zvedol na zlé chodníčky. Ale mám pocit, že sa jej dostalo milosrdnej smrti. Ak sa dostanete tak blízko k temnote, niet pre vás záchranu. Teraz môže aspoň v pokoji odpočívať.“ Kráľ sa spokojne pousmial.

Neznášam ťa.

Rytier napäto zovrel päšť, ale skôr než si to kráľ stihol všimnúť, povolil zovretie a prikývol. „Ste taký milostivý, kráľ môj.“ Tie slová ho pálili na jazyku.

Benedikt prižmúril oči a rukou ukázal na čalúnené kreslo. „Prosím, posad' sa. Cesta do paláca musela byť namáhavá. Ako sa darí sirovi Ethanovi? Ostal s tebou až do konca, aby sa presvedčil, že úloha je splnená, nie je tak?“

Rytier sa opatrne priblížil k červenému zamatovému kreslu, a keď si naň sadol, mäkké čalúnenie sa pod jeho váhou podvolilo. Spod prilby mu svietili len zelené oči. „Volal sa sir Nathan, vaše veličenstvo,“ poopravil kráľa opatrne.

„Ach, ale samozrejme! Sir Nathan,“ zopakoval veselo.

„Umrel,“ odpovedal rytier bez prikrášľovania.

„Ale?“ Kráľ nadvihol obočie.

Muž v brnení predniesol nasledujúce slová presne tak, ako si ich nacvičil. „Obávam sa, že Ottovi Warsenovi nestačila trocha preliatej krvi. Keď sa obrátil proti mne a sirovi Nathanovi, sám som sa oňho postaral.“ Bol hrdý, že sa mu pri klamstve netriasol hlas.

Kráľa to zjavne nijako nezasiahlo, čo nikoho neprekvapilo – aspoň nie nikoho v miestnosti. „Výborne. Čím menej nevyriešených záležitostí, tým lepšie. Predpokladám, že si sa o Warsenovo telo patrične postaral.“

Pri spomienke na to, ako bolo „postarané“ o hlavu pána Warsena, sa rytierovi pod helmou skrivilí pery. „Áno, kráľ môj.“

Na zátylku sa mu hromadil pot. Vedel, na čo sa ho kráľ ešte opýta.

„A čo telo Evie Sageovej? Smiem ho vidieť?“

Cez okno prenikli lúče slnka a dopadli na rytierove ruky v nových rukaviciach. Nebola na nich ani kvapka krvi. Svetlo ho trochu upokojilo, a tak odpovedal: „Obávam sa, že liečitelia potrebujú čas na zacelenie jej rán, aby pôsobila upravene. Tak ako ste žiadali. Nechcú byť rušení pri práci a prosia vás o zhovievavosť.“

Nasledovalo ticho. Rytier zadržal dych, aby si kráľ nevšimol rýchle klesanie a stúpanie jeho hrude. *Daj sa dohromady*, prikázal si. Bol presvedčený, že kráľ určite počuje hlasný tlkot jeho srdca.

Benedikt sa usmial, ale jeho oči ostali chladné ako vždy. „Vyhoviem im. Hlavne nech je pripravená na veľké odhalenie na konci týždňa.“

Rytier prikývol a opatrne vydýchol. „Áno, kráľ môj.“ Nepotreboval zisťovať, čo myslí pod veľkým odhalením. Kráľ sa nesmierne rád chvastal.

Tri, dva, jeden...

1 „Na konci týždňa odhalíme identitu Zloducha pred každým šlach-
2 ticom v kráľovstve.“ *Hm, myslel som si, že nevydrží ani dve sekundy.*
3 Lenže jeho veličenstvo po čomsi naozaj prahlo. Pri tom vyhlásení sa
4 mu v očiach zračila zbesilosť.

5 „Dosiahli ste skutočne významný úspech, kráľ môj.“ Rytier sa za-
6 šklábil, aby mu venoval falošný úsmev. „Gratulujem.“

7 Kráľ sa postavil v celej svojej okázalosti, švihol rukou, až za sebou
8 rozvial kožušinou lemovaný plášť, a na čajový stolík pred rytierom
9 hodil knihu, ktorú mal dosiaľ pred sebou. Stolík sa pod nárazom
10 zachvel a strieborné kalichy so zvyškom vína sa zatriasli. Zbrojnoš
11 by si dal pohárik. Alebo aj niekoľko.

12 „Toto je len začiatok novej éry Rennedawnského kráľovstva.“

13 Rytier šokovane nadvihol obočie. To znelo... zlovestne.

14 Kráľ pokračoval v monológ. „Keď predstavím Evie Sageovú ako
15 dokonalú obeť, upevním tým nenávisť celého kráľovstva voči Zlodu-
16 chovi. Konečne im ukážem dôkaz všetkých jeho zločinov...“ Ukázal
17 na knihu s honosnou obálkou plnou ligotavých farieb. „*Rennedawn-*
18 *ský príbeh.*“

19 Rozprávka pre deti? *Rennedawnský príbeh* obsahoval epické
20 rozprávania o zrode Rennedawnu a kúzelnú riekanku, ktorá vraj
21 zachráni krajinu pred úplným vyprchaním mágie. Údajne pochá-
22 dzal od samotných bohov, ale častejšie ním rodičia karhali svoje
23 neposlušné deti. Každé z magických kráľovstiev Myrtalského kon-
24 tinentu malo vlastný príbeh o zrode. Všetky boli rovnako prapo-
25 divné a nezmyselné. Až doposiaľ rytier nevidel knižné vydanie roz-
26 právaní o svojom kráľovstve, ale pestrofarebná obálka mu určite
27 nepridávala na dôveryhodnosti. Nedokáže kráľ rozoznať medzi
28 fikciou a skutočnosťou?

29 *Možno má príliš tesnú korunu.*

30 Zachytil klebety šíriace sa medzi ľudom, že Rennedawn sa naozaj
31 prepadáva pod zem. Ak by bol príbeh o zrode pravdivý...

32 Žeby sa klebety predsa len zakladali na faktoch?

33 Kráľ si povzdychol. „Obávam sa, že ak chceme, aby bolo naše krá-
34 ľovstvo aj naďalej tým najmocnejším, musím ťa požiadať o obrovskú
35 láskavosť.“

36 Panovník ho o obrovskú láskavosť žiadal už mnohokrát a rytier sa
37 vždy bez zaváhania podvolil: „Áno, kráľ môj.“

„Potrebujem, aby si zašiel do domu Sageovcov a našiel Nurine listy. Prines mi ich ešte dnes.“

„Ako prikáže vaše veličenstvo. Ale smiem vedieť, prečo ich potrebujete?“ opýtal sa rytier čo najopatrnejšie.

„Dúfal som, že staršia dcéra oplýva rovnakými schopnosťami ako jej matka, ale aj napriek Griffinovej snahe bolo to dievča nanič.“ Benedikt si poklopkal po brade a naoko sa zamračil. „Teda aspoň zaživa.“ Rytier vytrvalo udržiaval kamenný výraz. „V každom prípade nám listy pomôžu vypátrať Nuru. Už roky ju nik nevidel.“

„A čo bude s mladšou dcérou?“ ozval sa rytier takmer nečujne.

Kráľ mávol rukou. „Tá je odpísaná. Dostala sa do pazúrov Zloduchovej bandy.“

Z čoraz neznesiteľnejšej ťaživej horúčavy sa rytierovi začínala krútiť hlava. „A čo bude so zmijodrakmi, pane? A s jedom získaným od ich mláďaťa? Myslel som si, že ich tiež potrebujete. Nemalo to niečo spoločné s hviezdnyim jasom, osudom a tak?“

Kráľovi na čele navrela žila, ale výraz jeho tváre ostal rovnaký. Zohol sa po knihu a opatrne ju položil do krištáľovej vitríny pri okne. Steny sa od jeho jasného a melodického barytónového hlasu plného pohrdania zatriasli.

„Našťastie držím v zajatí muža, ktorý mi s tým pomôže.“

Rytier presne vedel, koho má na mysli, ale aj tak mu po rozho-rúčenom chrbte prebehol mráz.

Zloduch.

2. KAPITOLA

ZLODUCH

Zloduchovi nechýbalo svetlo, ale farby. Trystan zdvihol zrak, od neustáleho kvílenia ostatných väzňov mu zvonilo v ušiach. Všetci boli uväznení v temnote. Rukami sa dotýkal drsnej skaly, ktorá sa mu šúchala o vlhké dlane. V čiernote to bol jediný styčný bod s realitou. Bolo to, akoby zomrel. Všade vládla temnota. Smrť bez odpočinku, tma bez svetla. Len vďaka bolavým končatinám vedel, že je nažive.

Srdce mu búšilo v hrudi, nevedel sa nadýchnuť. Nemal ani mreže, o ktoré by sa mohol podprieť. Nedokázal privolať svoju silu, akoby niekto zabarikádoval aj jeho hmlu. Obaja boli uväznení. Ale cítil, ako sa v jeho vnútri krúti a vlní. Rovnako ako on aj ona prahla po slobode.

„Stačilo.“ Zapotácal sa a jeho plece chvála bohom narazilo na hrboľatý povrch. Tehly. Bohovia boli milostiví. Pevná a ťažká stena pôsobila ako balzam proti jeho najväčšiemu strachu – tme. S rukami pokrytými pluzgiermi kráčal v nekonečných kruhoch, ale zdalo sa, že nemá konca. Kde sú tie poondiate dvere?

Zastavil sa, aby sa zhlboka nadýchol. *Dýchaj, Trystan.* Musel sa odtiaľ nejako dostať, musel nájsť Sageovú. Otto jej určite ubližuje...

Nie. Teraz na to nemôže myslieť. Ešte nie.

Neprestával ohmatávať chladný múr zhora nadol. Vlnil sa v neko-nečnej slučke, ktorá ho privádzala do šialenstva. Prešli celé minúty. Alebo hodiny? Nemal poňatia.

Od únavy na chvíľu zavrel oči. Aký to malo zmysel? Nemal najmenšiu šancu dostať sa odtiaľto – najmä, keď bola jeho mágia mimo prevádzky. Nebol vo svojej cele v kráľovom letnom zámočku. Táto mučivá diera bola navrhnutá špeciálne preňho.

Neušla mu irónia celej situácie.

Zachvátil ho hrôzostrašný a navyše celkom zbytočný pocit bezmocnosti. Cítil, ako postupne stráca nádej, a už po druhýkrát v ten istý deň padol na kolená.

Povzdychol si, chýbala mu ľahostajnosť, s akou dokázal potláčať svoje pocity, ako keď zadúšate plamene. Uprednostňoval to pred pálením zožierajúcim jeho vnútro. Ale ukázalo sa, že pri Sageovej bol celkom bezmocný. Nemal o tom najmenších pochyb. Tak ako si bol istý, že keď ho zrazu zaplavil nepríjemný pocit a na krku mu naskočila husia koža, v miestnosti už nebol sám.

„Vyzeráš strašne, chlapče.“

V ubolených očiach pocítil nával zúrivosti, márne sa snažil uvidieť pred sebou stojaceho Benedikta. Vlastnil zariadenie, ktoré mu umožňovalo loviť v noci, a použil ho v Trystanov prvý deň ako nástroj mučenia. V inom živote by si za to kráľ získal jeho obdiv, ale momentálne mu len túžil vybiť pár zubov.

Prinútil sa vstať aj napriek chvejúcim sa nohám a úporne sa snažil znieť neoblomne. „Ach, som si istý, že ťa to nevyviedlo z miery. Stačí sa pozrieť do zrkadla.“

Benedikt sa uchechtol. „No tak, nemusíš byť taký odporný. Prišiel som sa len porozprávať.“

„Nezačínaš s mučením trochu priskoro?“

Trystan vedel, že bude nasledovať úder. Snažil sa odhadnúť, odkiaľ príde. Päť mu vrazila do brucha takou silou, až mu vyrazilo dych a podlomili sa mu kolená. Mal snád' strážnik ocelový boxer? Pri bo-hoch, to je bolesť.

Benedikt sa znova uchechtol. Keď sa Trystan nadýchol, v hrudi pocítil ostrú, bodavú bolesť. Ale nezamávalo to ním. Dôverne poznal tie muky aj agóniu hlbšiu ako Orgovánové more. Už dávno sa naučil, že ju musí prijať, nie sa jej vyhýbať.

Drsné ruky mu na zápästia nasadili tesné okovy, strážnik ich utiahol k múru a ako sa vzpíeral, tak sa mu bolestivo zadierali do kože. Neschopnosť pohybu však bola horšia ako samotná bolesť.

1 „Som sklamaný,“ skonštatoval kráľ výsmešne. „Dúfal som, že sa
2 porozprávame slušne.“

3 „Spoločenské konvencie mi vždy boli cudzie.“ V boku mu pulzovala
4 páľčivá bolesť. Úžasné. Mal narazené rebro.

5 Kráľ zahmkal. „Prejdem rovno k veci. Súrne potrebujem ten zmi-
6 jodračí pár.“

7 Tentoraz sa zasmial Trystan. „Prečo by som ti, pri všetkých bo-
8 hoch, niečo dával?“

9 „Dovoľ mi objasniť ti situáciu.“ Niečo zašuchotalo a potom miest-
10 nosť zaplavilo tlmené svetlo pochodne. Do Trystanových citlivých očí
11 sa nahrnuli slzy, až musel prudko zažmurkať. „Takto je to lepšie, te-
12 raz ma vidíš jasnejšie.“

13 „Hrôza a des. Radšej zhasni.“

14 Ušiel sa mu ďalší buchnúť do brucha, ale keďže tentoraz päť
15 videl, na úder sa pripravil. *Zázraky sa dejú, nech už sú akékoľvek*
16 *malé.*

17 Vďaka žiare pochodne v Benediktovej ruke si mohol kráľa obzrieť.
18 Jeho dokonale upravené vlasy a na mieru ušité oblečenie kontrasto-
19 vali s Trystanovou roztrhanou košelou, ktorá pôsobila ako handra.
20 „Dávam ti šancu odčiniť svoje prehrešky, Zloduch. Zmijodráky zo-
21 hrávajú dôležitú úlohu v budúcnosti tohto kráľovstva a jeho ľudu.
22 Toto je tvoja posledná šanca napraviť napáchané škody a zlo.“

23 Trystan sa pohrdavo usmial. „A tvoja nadíde kedy?“ S nechutou
24 v očiach si premieval Benedikta od hlavy až po päty. Vedel celkom
25 presne, ako ho to namosúri. „Samozrejme, tvoje zločiny sú osprave-
26 dlniteľné, pokiaľ ich uskutočníš pod rúškom tmy.“

27 Kráľ nasucho prehltol a stuhli mu plecيا, akoby sa musel držať na
28 uzde. „Nemáš ani najmenšie tušenie, aké to môže mať následky, ty
29 pomätenec.“

30 Benedikt stál na okraji priepasti a Trystan cítil, že za jeho jedo-
31 vatými perami sa mu na jazyk tlačí pravda. Pýcha predchádza pád,
32 tak ako sa mesiac snúbi s hviezdami a tráva so slnkom. Stačilo, aby
33 Trystan zatlačil na to správne boľavé miesto.

34 „Dobiehajú ťa vlastné zlyhania, Benedikt?“ usmial sa víťazo-
35 slávne.

36 Keď sa Benedikt priblížil takmer na dosah, videl, ako mu na čele
37 navrela žila. „Ja som nezlyhal. Najprv si bol veľkým sklamaním ty

a potom tá zmijodračica.“ V kráľových očiach sa zračila zákerná spokojnosť. „Mám šťastie, že chyby sa dajú napraviť. Začnem od úbohej pomätenej matky Evie Sageovej.“

Len vyslovením jej mena ho provokoval do bitky. Pokožka sa mu od zlosti rozpálila a odvieďla jeho pozornosť od pravdy, ktorú Benedikt nechtiac odhalil.

Čo chce kráľ od matky mojej asistentky?

Trystan sa úporne snažil udržať nepreniknuteľný výraz, ale pri zvuku jej mena ním trhlo. Benedikt sa uškrnul, pravdepodobne pochopil, čo s ním robí jej meno, keď žobronil za jej prepustenie. Je ohavné, keď človeku šplechnú do tváre jeho slabosť, fakt zákerné a bolestivé.

Trystan sa obrnil, trochu sa narovnal a ďalej hral svoju hru. „Držať čerstvo narodené mláďa v zajatí ti v očiach osudu určite nepomôže, Benedikt. Samicu si väzní skoro desať rokov. Myslel si si, že to nebude mať následky?“

Kráľ sa uškrnul. „Čo ak som s nimi počítal?“

Trystan zaťal zuby, bol odhodlaný neprezradiť mu ničovaté nič. Ale zvedavosť ho hrýzla ako besný pes.

Kráľova maska zdvorilosti spadla, keď pochopil, že Trystan bude zaryto mlčať. „Si obyčajný sebecký niktoš.“ Benediktove ústa sa skrútili odporom. „Vybral som si ťa za svojho učňa. Odovzdal som ti všetky svoje vedomosti a pretavil ťa na svoj obraz. A nielen to, veril som, že budeš konať v najlepších záujmoch kráľovstva, sledoval som ťa, keď si mi ho pomáhal zachrániť... a ako si pri tom pokuse zlyhal.“

Pálčivá bolesť v Trystanovej hrudi a v očiach nebola skutočná. Vôbec ju nemusel cítiť, ak nechcel. Mal nad sebou kontrolu. Potiahol nosom a žmurknutím zahnal slzy, ktoré mu zahmlievali zrak a štípali ho v očiach, a aj napriek boľavému trupu sa odhodlane vzpriamril. „Zastrašovať kráľovstvo ma naplňa oveľa viac ako ušľachtilé hrdinské skutky. Som rád, že som z nich vyrástol.“

Nedám sa zlomiť.

„Navyše,“ dodal posmešne Trystan posilnený hnevom, „som ti svojím spôsobom pomohol. Stal sa zo mňa Zloduch. A nebol práve *on* nevyhnutnou postavou v tvojom príbehu?“

1 Kráľ sa usmial a kývol smerom k dverám, aby naznačil strážam, že
2 nastal čas odísť. Nechcel, aby k nim doláhli nasledujúce slová, preto
3 počkal, kým neodišli. „Nemám najmenšie tušenie, čo tým chceš po-
4 vedieť.“

5 „Ak si spomínaš, keď si pátral po mágii hviezdneho svitu, po-
6 mohol som ti prehľadať celé kráľovstvo. Takisto som bol pri tom,
7 keď sme chytili zmijodračicu. Sledoval som, ako si prišiel na pod-
8 statu mojej mágie, aby si ju vzápätí použil proti mne. Nie som
9 hlupák, Benedikt. Viem, že všetko spolu súvisí, a moji špehovia
10 zachytili chýry o *Rennedawnskom príbehu*. Už sa nemusíš ďalej
11 pretvarovať.“

12 Benedikt sa napriahol na úder, ale ovládol sa, preglgol a spus-
13 til ruku. „Si presne ako tvoja matka. Koniec koncov, Arthur s te-
14 bou nestrávil dostatok času na to, aby si pobral niečo z jeho
15 povahy.“

16 Znelo to, akoby kráľ dôverne poznal jeho rodičov, ale nad tým
17 bude Trystan uvažovať neskôr. Teraz bol príliš zahĺbený do myšlie-
18 nok na svojho otca, ktorého lapili kráľovi muži a neprávom ho pova-
19 žovali za Zloducha. Zovrelo mu žalúdok. „Keďže si ma dostal, som si
20 istý, že Arthura prepustíš.“

21 „Všetko má svoj čas, chlapče.“ Benedikt sa otočil aj s fакlou v ruke
22 a pobral sa k posuvným dverám v stene, čím odniesol aj všetko svet-
23 lo. „Zmijodraký budú *moje*, za každú cenu.“

24 Keď celu začala pohlcovať temnota, Trystan zúfalo trhol reťazami.
25 „Benedikt.“ Kráľ zastal, ale neotočil sa. „Moja asistentka je pre moje
26 podnikanie kľúčová. Ak by sa jej čokoľvek stalo, akákoľvek ujma...
27 Zničím ňu. A urobím tak za denného svetla, nech to všetci vidia.“
28 Jeho chrapľavý hlas znel tlmene a pokojne aj napriek tomu, že ním
29 lomcovala nervozita.

30 Kráľ z jeho slov vycítil vyhrážku a otočil sa k nemu. Trystano-
31 vi sa pred očami zjavila Evina tvár, už na ňu nedokázal nemys-
32 lieť. Počul jej krik a plač, keď jej Otto Warsen zakryl ústa svojou
33 nechutnou paprčou. Trystanove zranenia boli ničím v porovnaní
34 s bodavou bolesťou, ktorú cítil v srdci. Takýto bezradný si nepri-
35 padal už celé desaťročie. Jeho telo sa nedokázalo vyrovnáť s ne-
36 potlačiteľným nutkaním chrániť ju a s faktom, že bol úplne bez-
37 mocný.

Kráľ naklonil hlavu, zvráštil obočie a na tvári sa mu usadil výraz predstieraného súcitu. „Čo som ti to nepovedal? Zabudol som, prepáč...“

Trystan cítil, čo bude nasledovať, ešte kým to kráľ vyslovil. Oproti tej zlej predtuche pôsobila okolitá temnota takmer ako druhý domov. Aké výstižné.

„Je mŕtva.“

3. KAPITOLA

ZLODUCH

O sedem dní neskôr

Sageová nemôže byť mŕtva.

Slnko zmizlo za obzorom, ale zdalo sa, že nočná obloha posiatá hviezdami sa mu vysmieva svojím jasom.

Stráže ho vyvliekli z podzemnej cely. Keďže začarované okovy z neho vysávali silu, namiesto končatín mal nepoužiteľné vrecia piesku. Odhodlanie si zachoval len vďaka neodškriepiteľnej pravde, ktorú si za posledné dni opakoval ako mantru.

Sageová nemôže byť mŕtva.

Kráľ ho chcel týrať lžami – úctyhodná snaha, uznal Trystan. Ale Benedikt nepočítal s tým, že Zloduch bol so svojou asistentkou nezvratne prepojený zmluvou spečatenou zlatým atramentom. Tento pracovný nástroj mu mal pôvodne zaistiť jej lojálnosť, ale on ho využíval skôr na kontrolu jej bezpečnosti. Sageová stále žila v domnienke, že ak ho zradí, tak ju zlatý krúžok okolo malíčka zabije. Prisľúbil si, že keď ju nabudúce stretne, povie jej pravdu.

Určite ju ešte uvidí.

Jej reakcia bude hotová pohroma. Zvrátene si vychutná nahnevany rumenec v jej tvári a zvrátený nos. Červeň sa jej od hnevu rozleje aj po hrudníku a horúca stopa sa stratí niekde pod živôtikom. V tej chvíli už bude, samozrejme, myslou niekde inde a prestane ju počúvať, čo neujde jej pozornosti a začne sa druhé kolo kriku.

Nemohol sa dočkať.

Reťaze pripevnené k jeho zápästiam siahali až po špinavú a odporne lepkavú zem – ani jeho mučiarení nebola taká odpudivá. Ale aspoň tu boli okná, takže mal svetlo a nebol priviazaný k stene. V konečnom dôsledku ho presťahovali do lepšieho.

„Mohol by som dostať rohovú celu?“ spýtal sa strážcu spoza mreží. Za posledných nevedno koľko dní takmer vôbec neprehovoril a bolo to počuť aj na jeho chrapľavom hlase, ktorý pripomínal súchanie brúsneho papiera o kameň.

„Drž hubu, ty grobian! Dúfam, že ti kráľ po odhalení rozpára brucho a potom odvisneš.“ Strážnik po jeho lavici potiahol za reťaz a Zloduch sa zapotácal.

„Aj ty ukážeš svoju pravú tvár?“ spýtal sa drsne.

Strážnik nadvihol helmu, pod ktorou skrýval vycivenú a podľa Trystana aj večne zamračenú tvár. Aj on vyzeral takto, keď zazeral?

„*Toto* je moja pravá tvár,“ objasnil strážnik stroho.

Trystan si povzdychol. „Nechcel by som.“

Strážnikova tvár sa skrivila od zúrivosti a v amoku napriahol päšť. „Ty prekliaty...“

Ale muž stojaci po Trystanovej pravici ho zastavil. „Nenamáhajte sa zbytočne, sir Saymore. Nemajte obavy, na odhalenie v tanečnej sále ho odvediem ja.“ Hlas nového strážnika znel akosi povedome, ale nebolo mu vidieť do tváre, spod helmy svietili len zelené oči.

Nevidel ich už nikde?

Zatiaľ čo sa Trystan pohrával s touto myšlienkou, jeho vlastné oči zabľúdili k opačnému koncu chodby. Stále videl rozmazane, keďže jeho zrak bol vyčerpaný z nedostatku svetla, ale dokázal rozoznať pootvorené drevené dvere. Zamyslene pritlačil jazyk na podnebie – *úniková cesta*. Odvedú ho na odhalenie okamžite? Dvere síce viedli do záhuby, ale Trystan za nimi nevidel nič iné iba slobodu. Stačilo odvrátiť pozornosť stráží a zbaviť sa začarovaných okov, pre ktoré mu do zápästí neprúdila krv.

Pohľadom zabľúdil k veľkému oknu, odkiaľ naňho spoza mreží žmurkalo nočné nebo. Vedel, že to nemá zmysel, ale keď uvidel blikajúcu hviezdu, neodolal a vyslovil želanie.

Želal si nájsť Sageovú.

Želal si ospravedlniť sa jej.

1 Želal si byť kúsok po kúsku lepší v ukazovaní svojich pocitov.
2 A čo bolo najpodstatnejšie, želal si, aby mohol ísť na blbý čajový
3 večierok jej malej sestry Lyssy.

4 Práve táto nezmyselná myšlienka mu navrátila silu do malátnych
5 končatín presne vo chvíli, keď zelenooký strážca zaštrngotal kľúčom
6 v zámke na cele.

7 Ešte nie. Ešte nie. TERAZ.

8 Vybehol cez otvorené dvere s reťazami v závese, kov sa mu zarezá-
9 val do rúk. Svaly v nohách ho pri behu pálili, ale musel pokračovať –
10 východ mal na dosah. Dýchal prerývane, a keďže mal na nohách len
11 ponožky, na hladkých kameňoch sa mu šmýkalo. Len bohovia tušili,
12 kam sa podeli jeho čizmy.

13 *Vcelku ponižujúce*, pomyslel si, kým lapal po dychu, *s akou vervou*
14 *som o tie čizmy bojoval*. Darovala mu ich Sageová.

15 Keď bol skoro pri dverách, začul za sebou krik strážnikov. Najzre-
16 telnejší hlas patrila tomu zelenookému, ktorý ho prosíkal, aby sa za-
17 stavil. V hlase mal čisté zúfalstvo – či dokonca aj náznak strachu? –,
18 čo Trystana donútilo zastať s rukou na kľúčke.

19 „Nechodte tam, pán Maverine. Prisahám, že to budete ľutovať.“
20 *Ahá*, takže Benedikt sa rozhodol prezradiť Trystanovu identitu svo-
21 jím gardistom. Nebolo pochyb, že čoskoro sa o nej dozvie celé kráľov-
22 stvo, a tým kráľ nadobro pošpiní meno Maverine a zničí jeho rodinu.

23 Nepripustné.

24 Neprekážalo mu, že ich to zasiahne, ale že mu na nich *záleží*.

25 Otvoril dvere a spoza neho sa ozval Benediktov spokojný hlas.
26 Mal si dať lepší pozor, mal počúvať výstražné zvony bijúce na po-
27 plach, ale jeho myseľ a telo sa načisto pomiatli a nemohol sa viac
28 spoliehať na svoj inštinkt. Bol asi taký užitočný ako pokazený
29 kompas.

30 Takto poľahky odignoroval zlovestný podtón v Benediktovom roz-
31 kaze. „Nie, stráže. Nechajte ho. Nech ide. Nech sa pozrie.“

32 Trystan viac nepotreboval počuť, vyšiel z chodby, rozbehol sa a dú-
33 fal, že natrafí na schodisko. Ale namiesto neho ho za dverami čakala
34 malá miestnosť.

35 A výjav v nej ho navždy usvedčil v tom, že ľudia ako on by si nemali
36 nič želať.

37 Čakala tam naňho len hrôza a des.

4. KAPITOLA

ZLODUCH

Trystan nikdy nepovažoval smrť za krásnu. V jeho hlave bola skôr nevyhnutná – občas mu prinášala pôžitok, ak si ju daná osoba zaslúžila. Ale nikdy by nepovedal, že mŕtvola môže oplývať krásou a že mu pohľad na ňu spôsobí takú bolesť. Celé telo mu stuhlo, svaly sa napli ako tetivy a rozochveli sa pod jeho rozhorúčenou pokožkou. Nikdy si nemyslel, že niečia smrť ho zabolí tak, že nedokáže spracovať výjav pred sebou.

V tej malej kamennej miestnosti stál biely mramorový stôl a na ňom, pod tlmeným blikajúcim svetlom, ležala jeho asistentka Evie Sageová.

A bola mŕtva.

Šok ním otriasal do špiku stuhnutých kostí. Znova ho štípali oči, tentoraz to však nespôsobilo svetlo, ale ochromujúca bolesť. *Vstávaj*, prikázal v mysli Sageovej, ale tá aj naďalej neprirodzene a bezducho ležala na stole. Ešte nikdy ju nevidel takú nehybnú. Zvyčajne z nej sršala neskrotná energia a z úst sa jej neprestajne rútil prúd slov – úpenlivo čakal, že povie aspoň slovko.

Ale jej narúžované červené pery ostali spojené a bez výrazu. Vôbec sa to na ňu nepodobalo. Bolo to šokujúce. *Nemožné*.

Neisto vykročil vpred. Nedbal na vrážanie drevenej podlahy za chrbtom ani na cvengot brnenia.

„Chcel som ťa tohto pohľadu ušetriť, na znak dobrej vôle.“ Beneďiktove milé slová ostro kontrastovali s jeho hlasom plným opovrh-

1 nutia. Ale Trystan mu nevenoval pozornosť, nedokázal od nej odvrá-
2 tiť pohľad.

3 Očami lipol na Sageovej a jej čiernych vlasoch posiatych fareb-
4 nými kvetmi, kučery jej lemovali tvár ako svätožiara. Keď podišiel
5 bližšie, zovrel mu hrdlo, ale nedal na sebe nič poznať, stále neveril
6 vlastným očiам. A vtom si ich všimol.

7 Na krku sa vynímali tmavofialové odtlačky prstov.

8 Radšej zavrel oči. Zovrel päste tak silno, až sa mu nechty zaryli do
9 pluzgierov na dlaniach.

10 Benedikt opäť prehovoril, tentoraz bol už blízko. „Nemaj obavy,
11 chlapče.“

12 Trystan sa prerývane nadýchol.

13 „Netrpela... *príliš*.“

14 Náhle otvoril oči. Povolil päste. Jeho tvár zahalil tajomný závoj
15 a celý svet na okamih zastal.

16 A potom ten okamih pominul.

17 „Ty *hajzel!*“ vydralo sa mu z hrdla, keď sa vrhol po Benediktovi.
18 Okovy na zápästiach v ňom potláčali mágiu, ktorá sa búrila pod po-
19 vrchom. Nepotreboval ju, vystačil si aj s hnevom. Bol živočíšny, ne-
20 kontrolovateľne blčal, *viac mu nechýbalo*. Trystan bol ako v plame-
21 ňoch, srdce mu divoko bilo.

22 Benedikt vrazil do steny, koruna mu skĺzla z hlavy a s rachotom
23 dopadla k Trystanovým nohám. Kráľ od strachu vyvalil oči. *Výbor-*
24 *ne*. Trystan poznal strach lepšie ako pocity, ktoré mu rozkladali
25 vnútro. Stráže ho chytili za ruky a ťahali ho preč, lenže on bol
26 silnejší.

27 Nemal čo stratiť.

28 Oboma rukami zovrel Benediktovo hrdlo a stlačil najsilnejšie, ako
29 vládal s okovami a dvoma gardistami, ktorí ho zúrivo ťahali za na-
30 pnuté bicepsy. Kráľ vypúľil oči. Dusil sa, nemohol dýchať.

31 Zatlačil ešte mocnejšie a v tej chvíli sa v ňom čosi ozvalo, malá
32 smietka svedomia sa prebudila k životu. Už sa naňho nepozeral kráľ
33 Benedikt, ale Evie. V jej dobrotivých očiach sa ligotali slzy, bola vyde-
34 sená. Dusila sa, umierala. *Pri všetkých bohoch*.

35 Jeho ruky mu nikdy nepripadali nebezpečnejšie, ako keď povolil
36 zovretie a stráže ho šklbnutím odtiahli od kráľa a bližšie k Sageovej,
37 k miestu jej posledného odpočinku. Trystan naklonil hlavu nabok

a poriadne si ju prezrel, Benediktove vzdychy plné nadávok vôbec nevnímali. Odpotácal sa k nej.

Bolo mu to jedno. Na ničom mu už nezáležalo. Mal oči len pre ňu.

Hlasno prehltoľ, podišiel ešte bližšie, a keď bol pri nej, zviesol sa na kolená.

„Sageová,“ zašepkal. „Sageová, preber sa.“ Skúmal jej tvár. Oči mala zavreté, tmavé mihalnice sa nežne vynímali na jej lícach – boli bledé, po ružovkastom nádychu neostalo ani stopy. „Vstávaj. Prikazujem ti to ako tvoj zamestnávateľ.“

Keď naňho konečne dolahla pravdivosť celej situácie, krv sa mu rozprúdila ešte rýchlejšie. Sageová, Evie, žena, ktorá vlastnila celé jeho nahnité a doráňané srdce, je mŕtva.

V očiach pocítil horúčavu a vlhkosť. „To je rozkaz, Sageová.“ Z jeho chraplavého hlasu sa vytratili akékoľvek známky zvyčajnej autority. „Otvor oči.“

Zrak mu padol na jej ruky, ktoré zvierali kyticu bielych ruží. Keď ju za jednu chytil, bola studená ako ľad a zo zlatého krúžka na jej malíčku vyprchala mágia, a tak na jej pokožke vybledol. Už ho necítil, nemal jej ako pomôcť. Myslel si, že zlatý atrament na jeho bicepse nežiariť, lebo mal na sebe okovy potláčajúce mágiu, ale pravda bola celkom iná. Nežiariť, lebo v ňom prestal prúdiť život, lebo prestal prúdiť v nej.

Snažil sa potlačiť slzy, ale jedna sa mu skotúlala po líci. Lahučko ako vánok priložil pery na jej hánky. Ak by bola stále s ním, ani by to neucítila. „Sklamal som ťa. Je mi to ľúto. Vráť sa mi.“

Nedostalo sa mu žiadnej odpovede, veď ako by aj mohlo. Vtedy si Trystan uvedomil, že už nikdy nezačuje jej hlas. Jej natešené výskanie, nákazlivý smiech, melodické hmkanie, vtipy či trefné postrehy. Kúsok skladačky svojho života, ktorý pokladal za samozrejmosť, bol nenávratne preč.

Ako každú vec a každého človeka v jeho živote, jeho prítomnosť a dotyk zničili aj ju.

Bol taký sebecký. Od prvého dňa na panstve jej na telo namaloval terč. Hlúpo sa nádejal, že ak bude veci ničiť úmyselne, nezničí nič omylom. Myslel si, že život Zloducha ho zachráni.

Namiesto toho zničil jedinou osobu, ktorá ho dokázala preuknúť, skutočne ho spoznať a neopustiť ho.

1 Bohovia, toto si nikdy neodpustí. *Nikdy.*

2 Sir Seymore mu krčovito zovrel ruky, ale vôbec to nevnímal. Pri-
3 dali sa k nemu ešte dvaja gardisti a potom ešte dvaja. Až vtedy sa im
4 podarilo odtiahnuť ho od nej. Kričal, kým neprišiel o hlas, vzpíeral sa
5 a mykal, ale nebol dosť silný. Už nie.

6 Ani tak neprestával bojovať, až kým ho neopustili posledné zvyšky
7 síl, kým jeho oslabené končatiny úplne neochabli a nezatmelilo sa mu
8 pred očami. Posledné, čo videl, keď ho ťahali cez dvere naspäť do
9 cely, bol rytier so známymi očami.

10 Niečo mu naznačoval pohybom pier.

11 Podozrivo sa to podobalo na slovo „*nádej*“.

12 Bolo to také nezvyčajné, až to zbadačeného Trystana načisto
13 zmiatlo. Zamračil sa a rytier zmizol za zatvárajúcimi sa dverami.

14 *Nádej? Prečo by príslušník Kráľovskej gardy chcel, aby mal Zloduch*
15 *nádej?*

16 Nezáležalo na tom. Nádej mu nijako nepomôže. Evie Sageová je
17 mŕtva.

18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

5. KAPITOLA

BECKY

Bol to nebezpečný plán.
Obklopovali ich samí nafúkanci.

A čo bolo najhoršie, ona sama to asi nemala v hlave v poriadku, keď odsúhlasila plán, ktorý porušuje celý rad pracovných predpisov.

„Stúpaš mi na nohu,“ zavrčala Becky na Blada, ktorý stál vedľa nej oblečený v najlepších panských šatách. Jemná látka sa mu nevzhľadne napínala okolo mužných rúk. Nech už Tatiana ukradla šatstvo od kohokoľvek, Bladov odev očividne patril šľachticovi, ktorého denné aktivity nezahŕňali fyzickú námahu krotiteľa drakov, ako napríklad zápasenie s jašterom veľkým ako dva domy.

Aj tak pôsobil šarmantne, čo ju neprijemne znepokojovalo.

„Prijmi moje ospravedlnenie, milá Rebecka.“ Jeho hlboký hlas a zvodný úsmev stačili na to, aby sa jej zježili všetky chlípky na rukách a v bruchu sa jej roztrepotali motýle. Zalial ju dráždivý a hrejivý pocit. Dosť nebezpečná kombinácia.

A nehorázna. Romantické vzťahy sa na pracovisku dôrazne neodporúčajú. Spomínaš si, Becky?

Manažérka ľudských zdrojov si zamračene premerala zvyšok osadenstva. Ešte nikdy nevidela väčšiu tanečnú sálu, a to ich v živote, ktorý nechala za sebou, videla viac než dosť. Sála mala klenbový strop, ktorý vytváral ilúziu nekonečného širokánskeho priestoru, a krištáľový luster sa ligotal v žiare stoviek sviečok. Šľachta očakávala len to najlepšie a tento svet bol pripravený jej to na požiadanie

1 poskytnúť, ale voči ostatným to bolo nespravodlivé. Ach, ako len ne-
2 znášala nespravodlivosť.

3 Jej najaktuálnejší príklad? Trčať tu s Bladom.

4 „Kiežby si dával väčší pozor.“ Prebodla ho odsudzujúcim pohľa-
5 dom, tým najzастраšujúcejším, aký mala v zásobe.

6 Zbystril pozornosť, z jantárových očí sa vytratila obvyklá veselosť:
7 „Dávam pozor. Máš moje slovo.“ Potom jej bez akéhokoľvek varova-
8 nia napravil okuliare. Ani si nevšimla, že sa jej zošmykli.

9 Ale jemu to neušlo.

10 Poskočilo jej srdce, ktoré za to poriadne vyhrešila. *Daj si pohov, ty*
11 *malý zradca.*

12 „Ďakujem,“ odvetila až prekvapivo nežne. Odkiaľ sa to v nej, do-
13 pekla, zobralo?

14 „Uhm, nemáš za čo.“ Súdiaz podľa Bladovho vyciveného výrazu
15 a neistoty v hlase, ktoré sa márne snažil vydávať za odkašľanie, to
16 zaskočilo aj jeho.

17 Neistota, ktorá prestupovala ich spoločné chvíle, ju začínala štváť.
18 Súhlasila s prácou pre Zloducha, aby *unikla* pred chaosom a nasto-
19 lila si v živote poriadok. Namiesto toho spolupracuje s liečiteľkou,
20 ktorá sa premáva v našuchorených ružových šatách, so šéfovou asis-
21 tentkou, ktorá je chodiacou delovou guľou, a so špinavým krotiteľom
22 drakov, ktorý má taký žiarivý úsmev, až ju z neho štípu rohovky.

23 Ale keď sa prestal usmieväť... chýbalo jej to.

24 *To mám za to, že som súhlasila s účasťou na spoločenskom po-*
25 *dujatí. Či už je pracovné alebo nie, vedie len k porušovaniu vlastných*
26 *zásad.*

27 Keď opustila svoju rodinu, zaprisahala sa, že bude žiť osamote
28 a usporiadane. Verila, že len tak dosiahne aspoň štipku pokoja v tom-
29 to zmätočnom svete. Vzhľadom na to bolo jej rozhodnutie pridať sa
30 k dnešnej misii ešte nepochopiteľnejšie, najmä keď vzala do úvahy,
31 že svojich kolegov nevedela poriadne vystáť ani počas bežného dňa.
32 Ani napriek tomu si nedokázala pomôcť a nechať ich v štichu. Navyše
33 mala ďalšiu príležitosť rozkazovať, kam má kto ísť.

34 A komandovanie jej išlo bravúrne.

35 Takisto bola vynikajúca v dodržiavaní harmonogramu, kým kráľ
36 túto schopnosť očividne nemal. Ako dlho tam už postávali a čakali,
37 kým sa začne veľké odhalenie?

Blade nadvihol obočie a zadíval sa tam, kam ona, na veľké pozlátené hodiny zavesené medzi ozdobnými oknami. Priložil si dlaň k ústam a naklonil sa k nej, až jej dychom poštekľil ucho. „Nemalo sa to začať o deviatej?“

„Malo!“ vyhrkla zvýšeným hlasom, až sa za svoj výstup trochu zahabla.

Aj Blade sa kvôli nej namosúril. „To je neprijateľné. Zavolám Chlpáčika, aby ich na tvoju žiadosť premenil na popol?“

Zdvihla obočie a prekrížila si ruky. „Naozaj by to pre mňa spravil?“ Becky sa zaklonila a šokovane zistila, že krotiteľ to myslí vážne.

„Zaručene viem, že by pre teba spravil čokoľvek.“ Zaklipkal očami, akoby sa prebral z tranzu, a vrátil sa k svojmu zvyčajnému veselému vystupovaniu. „Ak sa mu podarí zapáliť viac ako narodeninovú sviečku.“

Miestnosť musela byť začarovaná, neexistovalo totiž iné vysvetlenie pre sklamanie, ktoré pocítila, keď sa začal opäť usmievať ako slniečko. Zdalo sa, že jeho prenikavý pohľad... patrí len jej.

Okamžite musela zmeniť tému. „Myslíš si, že sa im podarilo...“

V tej chvíli prekvapene zalapala po dychu, keď ju Blade chytil za boky a kamsi ju odtiahol. Zrazu sa ocitla zakliesnená vo výklenku medzi stenou a jeho rukami.

Srdce jej bilo ako splašené a vzrušenie jej spenilo krv. Civela naňho spoza sklíčok obrovských okuliarov. „Pán Gushiken, okamžite ma pustite!“ Boli blízko seba, tak blízko, že cítila cédrovú vôňu sálajúcu z jeho pokožky. Úplne ju to odzbrojilo.

Tvár sa mu zvrátila a vyzeral, že ho to mrzí, ale jeho ruky sa ani nepohli. Mal ich takmer až ochranársky položené pri jej hlave. „Zdá sa, že môj otec sa rozhodol zúčastniť sa prvej oslavy v Žiarivom paláci. Nikdy by som nepovedal, že sa tu ukáže. Spoločenské akcie nemá príliš v láske.“ Ach, celkom zabudla, že Blade vyrastal v paláci s otcom, ktorý slúžil ako kráľov politický radca.

Oblizla si pery, čo neušlo jeho pozornosti, až sa jej rozochvelo vnútro. „Asi by ťa nemal spoznať.“

„Nie,“ zachrapčal. Becky po chrbte prebehol mráz.

V obrovskej miestnosti zazneli tri hlasné buchnutia a všetci zúčastnení obrátili pozornosť k miestu, odkiaľ vyšli. Blade zložil jednu

1 ruku, aby mali obaja výhľad na kráľa Benedikta stojaceho na vrchu
2 pompézneho schodiska.

3 „Vitajte, moji ctení hostia! Vitajte na odhalení!“

4 Dav sa uklonil a zaplesal, keď sa cez otvorené dvere za kráľom
5 vyhnuli niekoľkí gardisti a ťahali kohosi za sebou: muža zahaleného
6 v čiernom od masky na očiach až po nablýskané čižmy. Plesanie sa
7 zmenilo na bučanie.

8 „Šéf,“ zašepkal ustarostene Blade.

9 Potkýnajúceho sa Zloducha vliekli dole po schodoch, na zápäs-
10 tiach mal okovy, na perách prísny a nedostupný výraz. Ani raz ne-
11 mukol od bolesti, ani keď ho jeden z gardistov priviazal k stĺpu, ktorý
12 vyčnieval z vyvýšeného pódia pri zadnej stene miestnosti. Vedľa neho
13 bol pripútaný ďalší muž s dlhými ryšavými vlasmi a bradou.

14 „Arnold,“ šepol krotiteľ drakov.

15 Becky si usporiadala rozvírené myšlienky a otočila sa k nemu.
16 „Jadrový liečiteľ sa volá Arthur.“

17 Blade sa zamračil. „Si si istá?“

18 „Áno! A na prekárание vôbec nemáme čas!“ pokarhala ho.

19 Krotiteľ drakov si rozochvene povzdychol, ale stále sa nad ňou
20 skláňal, akoby ju chcel chrániť pred nástrahami v sále. Kráľ pokrač-
21 čoval.

22 „Dnes konečne zvrhneme Zloduchovu krutovládu a oplačeme
23 všetkých, o ktorých nás pripravil svojimi násilnými činmi.“ Kráľ
24 úctivo sklopil zrak, ale Becky by odprisahala, že sa mu na perách
25 zjavil ten najnebadanejší úškrnok. „Toto je Zloduchova posled-
26 ná obeť!“ vyhlásil a zdvihol hlavu. „Svetlo, ktoré uhasil svojou
27 temnotou. Dcéra váženého rytiera. Evangelina Sageová, jedna
28 z nás.“

29 Becky si išla oči vyočiť, keď uvidela, ako spoza bočných dverí ťaha-
30 jú do prostriedku sály veľkú zdobenú presklenú truhlu. Zhromaždil
31 sa okolo nej celý dav a nebolo na ňu poriadne vidieť.

32 „Toto sa nemalo stať,“ odsekla, keď hodiny odbili desať minút po
33 celej.

34 „Rebecka!“ zvolal za ňou Blade, keď si začala raziť cestičku davom,
35 ale pri pohľade na pozlátenu truhlu zastala.

36 Ležala v nej mŕtvolne nehybná Evangelina. *Nie, niečo nie je v po-
37 riadku. Takto sme to nenaplánovali...*

Blade ju chytil zozadu za plecía a pri pohľade na slečnu Sageovú zanádaával. Práve vtedy sálou zahrmel kráľov hlas.

„Dnes večer spoločne vstúpíme do novej éry Rennedawnského kráľovstva. Spolu s Kráľovskou gardou sa pustíme do naplnenia *Rennedawnského príbehu*. Pretože ak zlyháme...”

Na Benediktovej tvári sa na okamih opäť zjavil úškrnok, ktorý hneď zmizol, ale Becky si ho dobre uložila do pamäti.

„Naše kráľovstvo sa pomínie.“

Dav zaburácal.

6. KAPITOLA

ZLODUCH

„Pozri sa na mňa!“
„Arthur Maverine volal na Trystana, ale on sa tváril, že ho nepočuje. Čierna maska mu obmedzovala periférne videnie, a tak mal výhľad len na divákov, ktorí ho ohadzovali zvyškami jedla. Všetko naokolo mu pripadalo sivé a ťažkopádne, akoby sa svet premenil na neznámu pustatinu.“

„Ty sviniar!“ vykrikol jeden zo šľachticov a hodil po ňom veterník, ktorý sa rozplesol pri jeho nohách.

Zamračil sa. „Hrozné mrhanie pečivom. Keby radšej hádzali kamene.“ V jeho slovách nebola žiadna emócia, len sa snažil zahnať Arthurovo naliehavé bedákanie.

„Musíme ťa odtiaľto dostať, kým ti zložia masku, Trystan.“ Otcov hlas znel prosebne, ale vôbec to ním nepohlo – necítil vôbec nič. Obalil sa takou vrstvou otupenosti, že pravdepodobne už nikdy nič nepocíti.

Sageová je mŕtva. Aký má toto všetko zmysel?

Potiahol nosom a znova sa zamračil na roztrúsené zákusky pri svojich nablýskaných čizmách. Benedikt ho na túto príležitosť patrične zaodel. Chcel, aby pôsobil impozantne a nie strhane a slabo. Zloduch predsa nemôže mať sympatie obecenstva.

„O povest' Maverinovcov sa strachuješ zbytočne, Arthur. Som si celkom istý, že som ju nezvratne poškvrnil.“

Arthur vyprskol. „To ma momentálne vôbec netrápi, synak! Ani teba by nemalo.“

Trystan pod maskou nadvihol obočie a konečne sa pozrel na otca. „Trápi ma jedine osud týchto veterníkov.“

Arthur naňho zazrel a úporne sa snažil vyslobodiť sa z reťazí. „Ber to vážne, Trystan. Tvoja budúcnosť visí na vlásku.“

Trystan si odfrkol a tuho zaťal päste spútané za chrbtom. „Aká budúcnosť?“

Arthur si všimol, kam sa Trystan pozerá, že nedokáže a ani nechce odtrhnúť oči od truhly. „Ach, synak,“ poľutoval ho. „Chcela by, aby si...“

„*Neopovažuj sa hovoriť o tom, čo by chcela. Vôbec o nej nehovor.*“ Keď tí niekoľkí urodzení páni, ktorí doňho ešte stále hádzali jedlo, začuli jeho jedovatý tón, rozumne prestali a vzdialili sa. Zvyšok davu sa rozostupoval pred Benediktom, ktorý sa presúval na vyvýšené pódium. Na hlave mal korunu vysádzanú drahokamami a za chrbtom mu povieval drahý kožušinový plášť.

Keď kráľ prešiel okolo truhly a dotkol sa jej na znak predstieranej ľútosti, Trystan stuhol. Trhol reťazami, až zarinčali, a z hrdla sa mu vydralo zúrivé zavrčanie. Nepoznal nič okrem hnevu.

„Príliš dlho som nedokázal postaviť Zloducha pred spravodlivosť, príliš dlho som nedokázal zastaviť hrôzy, ktoré páchal na mojom ľude!“ zreval kráľ. „Predstavuje nebezpečenstvo pre nás všetkých, jeho mágia je stvorená na to, aby ubližovala, aby *zabíjala*.“ Všetky oči spočinuli na kráľovi, dokonca aj stráža sa posunuli zo svojich stanovišť, aby lepšie videli. „Terorizoval urodzené rodiny, kradol tovar a z Hikorského lesa, ktorý kedysi všetci zbožňovali, sa jeho vinou stalo obávané miesto všetkých cestovateľov.“

Pri inej príležitosti a na inom mieste by mu všetky tieto lichôtky stúpili do hlavy.

„Ale jeho najhorší zločin je ten, od ktorého vás chcem uchrániť.“ Kráľ si dramaticky povzdychol, akoby mu tie slová spôsobovali bolesť, a v Trystanovi to vzbudilo silnú túžbu šmariť po ňom paradajku. Až taký chabý bol jeho herecký výkon. „Ide o barbarský skutok, ktorý vykonal pred desiatimi rokmi.“

Trystan zdvihol hlavu, vystrel sa a čakal na odhalenie... ale čoho?
Na čo sa hráš? Kam tým mieriš?

„Zloduch chytil zmijodraha a desať rokov ho držal v zajatí, za čo sa príroda rozhodla pomstiť celému rennedawnskému ľudu.“

1 V tej chvíli sa Trystanovo zúfalstvom zahalené podvedomie spa-
2 mätať, lebo si práve uvedomilo, z čoho sa ho Benedikt chystá
3 obviniť.

4 „To Zloduch je príčinou mystickej choroby.“

5 *Bodaj by to vzali všetci čerti.*

6 Dav pobúrene zadunel a zasypal ho sprškou vulgárnych nadá-
7 vok – niežeby na to nebol zvyknutý. Úprimne, niektoré boli naozaj
8 šťavnaté, ale zvyčajne ho sloвне lynčovali za ohavnosti, ktoré *naozaj*
9 spáchal.

10 *Toto so mnou nemá nič spoločné a ty to veľmi dobre vieš, úbožiak.*

11 Benedikt podišiel bližšie k Trystanovi. „Teraz pred vami odhalím
12 identitu tohto strašného zradcu!“ Keď bol celkom blízko, ticho za-
13 mrmlal: „Si pripravený, chlapče?“

14 Trystan odovzdane prikývol a šeptom odvetil: „Musím uznať, že ti
15 táto úloha pristane, Benedikt.“

16 Kráľ prižmúril oči. „Aká úloha?“

17 Uškrnul sa, lebo veľmi dobre vedel, čo s ním urobia jeho slová. „No
18 predsa zlodušská.“

19 Benediktovi sa rozšírili nozdry a z očí mu sršala zúrivosť. Natia-
20 hol sa k Trystanovi a schmatol ho za košeľu, ale skôr ako sa stihol
21 napriahnuť a udrieť ho, miestnosťou sa rozľahol prenikavý výkrik.

22 „Je...je *preč!*“ zvrieskla jedna šľachtičná.

23 Všetci, Trystana nevynímajúc, sa pozreli na miesto, kam ukazova-
24 la – na truhlu, ktorú si na chvíľu nikto nevšímal.

25 Stratila sa mu z dohľadu. Dav sa nahrnul vpred a zakryl mu výhľad
26 na tú strašnú nočnú moru. Spoza hemžiacej sa masy urodzených
27 hláv videl len odlesk ligotavého skla. Z obecnstva sa ozvali ďalšie
28 výkriky.

29 Srdce sa mu rozbúšilo, po šiji mu prebehol mráz a v ušiach mu
30 hučalo. Beznádejne sa vzpíeral proti rinčiacim reťaziam, ťažoval
31 krk a zúfalo čakal, kým sa dav rozostúpi.

32 „Uhnite, vy prekliate naduté pávy!“ zaburácal a oni ho akoby zá-
33 zrakom počúvli. Šľachtici sa rozprúchli k stenám, aby mu prestali brá-
34 niť vo výhľade.

35 Naskytl sa mu mimoriadny pohľad.

36 Sklenená truhla, v ktorej ešte pred chvíľou spočívalo zosobnenie
37 jeho najstrašnejších obáv, bola prázdna.

„Čo to má, dopekla, znamenať? Kto to má na svedomí?“ zvolal kráľ a zbehol z pódia. Ale na špekulácie nebol priestor... Sálou sa ozvalo známe veselé zahvízdanie.

V tej chvíli zastal čas.

Miestnosť sa ponorila do ticha. Bolo v nej počuť len nepokojné hemženie gardistov a nervózne cinkanie ich brnení, keď siahli po rukovátiach mečov. Presne takto znie strach.

A veru sa zľakli, keď pohľadom spočinuli na vrchu hlavného scho-
diska, odkiaľ sa ozvalo pískanie.

Na najvyššom schode stála žena. Na červených perách jej pohrával úsmev a z vlasov jej padali kvietky. Bola to ona. Evie Sageová.

Živá a zdravá.

Keď dav zhíkol a zvrieskol od hrôzy pri pohľade na mŕtvolu, ktorá pred nimi ožila, pery sa jej roztiahli do širokého úškrnu. Ani on sa neubránil úsmevu, aspoň sa príjemne rozptýlil od šoku, z ktorého mu tuhla krv v žilách. Hltal ju pohľadom a postupne sa mu z tela uvoľňovalo napätie. Už nikdy ju nespustí z očí.

„To je ale parádna oslava,“ zhodnotila pokojným hlasom, ktorý ho vytrhol z nemého úžasu ako žiarivé ranné zore. Nebol si istý, či môže veriť vlastným očiam.

Ale keď vyslovila nasledujúce slová, vedel, že je to naozaj ona. Sageová bola nažive.

Modrými očami našla tie jeho a usmiala sa ešte o čosi širšie, až sa mu podlomili kolená.

„No trochu sa ma dotklo, že ste mi zabudli poslať pozvánku.“

7. KAPITOLA

EVIE

Potom sa sálou rozniesol neutíchajúci vreskot a škrekot. Evie by to aj pobavilo, ale nebola vo svojej koži. Takýto výstup nemala v úmysle, v skutočnosti neplánovala spraviť žiadny. Liek proti ovociu večného spánku – vzácnemu magickému ovociu, ktoré zohnala Becky, aby mohla Evie predstierať svoju smrť – mal prestať účinkovať ešte pred tým, než ju vystavili ako kus temného umenia pred sálou plnou šľachticov.

Truhla, hoci bola poriadne morbidna, ostala pootvorená vďaka poskladanému pergamenu, aby mohla utiecť. A aj utiekla, hoci pomerne nemotorne – pripomínala pritom obrovského slizniaka plaziaceho sa z odkvapovej rúry. Žuchla na podlahu so zahanbujúcim buchnutím a namierila si to priamo ku schodom, aby sa schovala pred neobozretnými gardistami v tieni. Tam bola v bezpečí. Presne odtiaľ chcela sledovať, ako sa odvíja jej plán.

Ale urobila chybu a otočila sa, aby prečesala zrakom celú miestnosť a nakoniec pohľadom spočinula presne na ňom.

Na Zloduchovi. Na *Trystanovi*.

Sedem dní predstavuje v širšom časovom kontexte bezvýznamne krátku chvíľu, ale pre ňu to bola celá večnosť. Trhlo ju smerom k nemu, akoby boli spojení neviditeľným motúzom. Na okamih zaváhala a zastala na okraji priepasti, balansovala medzi známymi istotami a bezhlavým pádom do nejasnej budúcnosti. Mohla si vybrať

z dvoch ciest. Lenže vzápätí sa kráľ chystal odhaliť Zloduchovu identitu a už viac nemala na výber.

Vždy si zvolí jeho.

A tak sa namiesto schovávania pred zvedavými pohľadmi v tieni vrhla do svetla. Odhalila samu seba – iba preňho.

Reakcia obecenstva nebola, jemne povedané, ani zďaleka prívetivá.

„Nekromancia! Temná mágia! Je to čarodejnica!“ zjapala jedna šľachtičná v operených šatách, ktorá sa opierala o svojho spoločníka a zarývala mu prsty do ramena.

Evie pocítila až znepokojujúci nával hrdosti, ale dovolila si ju vychutnať. Pre človeka, ktorý sa celý život cíti ako slaboch, je celkom strhujúce, keď v ňom niekto vidí hrozbu.

Nakrčila nos a odolávala nutkaniu vyhrnúť čosi absolútne nevhodné, napríklad: „*Bububu!*“

Poblednutá urodzená žena omdlela a so žuchnutím sa sklátila na podlahu.

Aha, tak predsa som to povedala nahlas. Ups.

Od pobavenia jej trhalo kútikmi úst. Znova sa rozhládla po sieni, vykročila dole schodmi a celý čas pritom upierala pohľad na kráľa. Ak ju čakalo zatratenie, tak si svoj moment na výslní hodlala poriadne užiť. „Hlboko sa ospravedlňujem za oneskorenie, vaše veličenstvo, ale necítila som sa... vo svojej koži.“

Na jej morbidný komentár dav ako na povel zalapal po dychu. Znelo to ako hudba pre jej uši. Milé.

Trápne ticho preťal hlboký, chraplavý hlas. Veľmi dobre vedela, komu patrí. „Sageová.“ Aj Trystanov hlas bol milý. *Ten najmilší.*

Znova sa naňho pozrela cez celú miestnosť. Väčšinu tváre mu zakrývala čierna maska, pôsobil nebezpečne a chladne. Ale jeho oči – tie užasnuté oči sa pri pohľade na ňu roztápali. Keď si všimol, že sa usmieva, pomaly sa narovnal, a neprestal na ňu upierať zrak, ani keď sa úplne vzpriamil.

Jemne jej kývol hlavou.

Zrýchlil sa jej tep a ani okázalá nádhera tanečnej siene sa nevyrovnala úľave, ktorá ju zaplavila pri pohľade na jeho tvár. Neuveriteľne jej odľahlo, že sa opäť nachádzali v rovnakej miestnosti.

„Kráľ Benedikt,“ vyslovila Evie zvýšeným hlasom, hoci celá miestnosť rýchlo stíchla. „Nediktujú náhodou pravidlá spoločenského

1 správania, že hostí treba privítať?“ Spýtavo nadvihla obočie a ukáza-
2 la na seba, naplno využila príval odvahy.

3 Kráľ vykročil smerom k nej spolu s dvoma gardistami. Keď si uve-
4 domila, že ju z každej strany obklúčili ďalší členovia Kráľovskej gar-
5 dy, pomaly začala ustupovať, kým si nevšimla, že sa ocitla v pasci. Ale
6 na tom nezáležalo. Vzдорovito vystrčila bradu. Muži, ktorí jej chcú
7 ublížiť, ju neobklúčovali prvý raz. Z pódia zaznelo tiché, výstražné
8 rinčanie okov. Trystan sa vzpíeral, vďaka bohom. Pred chvíľou pôso-
9 bil odovzdane, ale tomu bol koniec. Sviečky okolo neho sa zamihota-
10 li, akoby zacítili zmenu v Trystanovom správaní, a ani ona nevedela,
11 odkiaľ sa zrazu vzala jeho chuť bojovať. Bolo to preto, lebo sa opäť
12 nádejal, že sa mu podarí uniknúť?

13 Alebo za to mohla... ona?

14 Nemala čas sa nad tým ďalej zamýšľať, pretože Benedikt ju boles-
15 tivo zdrazil za ruku a pritiahol ju k sebe tak blízko, že videla, ako
16 mu na lesklom čele pod korunou pulzuje žila. Zasyčal na ňu: „Čo si
17 to spôsobilo, ty hlúpe dievčisko? Ako to, že si nažive? Okamžite mi
18 to prezrad!“

19 Odolala nutkaniu inštinktívne sa od strachu prikrčiť. Namiesto
20 toho neoblomne opätovala kráľov zúrivy pohľad a uškrnula sa.

21 Od potláčaného hnevu sa takmer chvel. „Drahý rennedawnský
22 ľud, zdá sa, že nás podviedli! Pripravili si na nás úskok! Je to len
23 Zloduchov zúfalý pokus o útek. Zmanipuloval túto mladú ženu, aby
24 predstierala vlastnú smrť a prišla mu na pomoc.“ Benedikt jej stlačil
25 ruku tak silno, až mala pocit, že jej ju zlomí. Peknú tvár preťala ška-
26 redá hnevlivá vráska. „Ale bolo to márne. Zľutujte sa a pozrite sa do
27 tváre poslednej Zloduchovej obete.“

28 Nádyh, výdych a potom ostal už len hnev – vzplanul v nej taký
29 spravodlivý hnev, že zabudla na akúkoľvek úzkosť. Bola ako v pla-
30 meňoch. V sekunde sa zohla a z pošvy schovanej pod šatami vytiahla
31 dýku. V ďalšom okamihu ju už pritláčala na Benediktov krk.

32 Rozpustené kučery ju poštekli na pleciach a zo slov, ktoré jej
33 vyšli z úst, kvapkal jedom. „Ja. Nie som. Obeť.“

34 Gardisti sa pohli vpred, ale kráľ ich zastavil pohybom ruky. Uprel
35 na dýku znudený, opovržlivý pohľad a pokračoval: „Si urazená, lebo
36 hovorím pravdu. Zamysli sa. Vážne si myslíš, že záchranou tohto
37 muža učiníš zadosť spravodlivosti? Že je to dobrý skutok?“

Srdce sa jej rozbúchalo ešte rýchlejšie, v očiach sa jej ligotali slzy. Jemným hlasom šepa: „Asi máte pravdu.“ Vzápätí sa jej tvár skrivila do škodoradostného výrazu. „Bude skôr... *diabolský*.“

Zdvihla dýku a sekla ňou po Benediktovom líci, vzápätí mu odskočila z dosahu. Kráľ zvrieskol a priložil si ruku na plytkú ranu. Zavýjal, akoby ho bodla až do kosti. *Prečo muži znášajú bolesť, ako lad znáša teplo?* „Ty zákerná nehanebnica!“

Hlboko sa uklonila. „K vašim službám.“

„Chyťte ju! Okamžite!“

Gardisti sa k nej priblížili a Evie zachvátila panika. Otálala príliš dlho, musela konať hneď.

Odkašľala si a vystrela ku gardistom ruku s dýkou. „Skôr než sa ma pokúsíte zatknúť, páni, mám pre vás jeden návrh,“ nadhodila celkom nenútene, na čo si muži v striebornom brnení vymenili zmätene pohľady. Našťastie sa jej podarilo zamaskovať chvenie v hlase. „Vy prepustíte Zloducha a Arthura Maverina a ja zas nechám všetkých prítomných odísť bez akejkoľvek ujmy.“

Kráľ, stráža, ba dokonca aj niekoľko šľachticov sa bezočivo rozosmialo, očividne sa im jej ultimátum zdalo až ponížujúco zábavné. Kráľ si zo svojich smaragdovozelených očí utrel neexistujúce slzy smiechu. „Mladá žena bez mágie vyzbrojená iba dýkou je rovnako hrozivá ako králik s otváračom listov,“ povedal jej známym karhacím tónom, akoby bola len malé decko. „Ty bláznivé dievča, veď nemáš dostatok sily a si obklúčená nepriateľmi.“

Naozaj sa bála, ale už vedela, že strach je len predzvestou čohosi nového a formatívneho, možno aj čohosi *dobrého*. Už nikdy sa ho nebude strániť.

Zdržanlivo prikývla. „Máte pravdu, vaše veličenstvo. V porovnaní s vašimi gardistami alebo šľachticmi, ktorí vás poslúchnu na povel, nie som ničím.“ Dramaticky prebehla pohľadom po dave a poklopkala si po brade. „Pripadá mi pozoruhodné, že poznáte tolko ľudí a vzbudzujete v nich tolkú oddanosť. Ale zaujímalo by ma jedno: Viete, aký je môj najobľúbenejší rozdiel medzi vašou gardou a Zlovestnými strážcami?“

Kráľovi neušlo, ako pomaličky cúva, a v očiach sa mu objavil záblesk spokojnosti. „Snažíš sa získať čas. Ale zodpoviem tvoju otázku a potom ťa pošlem na galeje. *Moji* gardisti chránia záujmy kráľovstva, zatiaľ čo Zloduchovi strážcovia sa ho snažia zničiť.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Učnica Zloducha .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.